

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5588** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.156 и следващите от ДОПК.

Делото е образувано по жалба от дата 07.04.2021г., подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от К. И. - управител, чрез упълномощен адвокат М. Д. от САК, против Ревизионен акт № Р-22221220002101-091-001/14.12.2020г., издаден органи по приходите при ТД на НАП- С.: от Е. С. - възложил ревизията, и Р. З.- ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите., а в срока по чл.156, ал.6 ДОПК е издадено Решение № 586/12.04.2021г. от директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С., с което РА частично е отменен, изменен и потвърден. В частта, в която РА е отменен с решението на директора, съдът с определение от 28.07.2021г. по делото е оставил жалбата без разглеждане, влязло в сила на 12.10.2021г.

С жалбата до съда се иска отмяната на РА за установените допълнителни задължения, като се претендира ,че къща за гости „Валкирия“ през ревизираните периоди е ползвана по предназначение, като аргументира с приетото в решение на ВАС по адм.д. 7523/2018г. и в решение на АССГ по адм.д. 9439/2017г. и конкретно в смисъл,, че ползването по предназначение и неизпълнението на бизнес плана са две различни неща – във връзка с оспорването на решение на изпълнителния директор на ДФЗ за

налагане на финансови корекции на дружеството. Претендира по фактите, че клиентите на къщата за гости са обслужвани от самите собственици, посещенията ставали предимно в събота и неделя., а извършването на паралелна дейност по трудови и или изпълнителски договори не съставлявала пречка и за реализация на туристическа дейност чрез предоставяне на къща за гости. Оспорва се извода за неизвършване на услугите тъй като няма нает персонал, както и ползването на лични автомобили за дейността - за доставки на продукти и материали, за административни нужди Така непризнатите разходи за гориво са необходим разход. Що се отнася до храната, гостите на къщата ползвали доставена от тях храна, поради което храна не се приготвяла от собствениците. Непълната натовареност на обекта била причината в нея да не се намира касов апарат, намирал се в офиса на дружеството в С., което не било пречка да се издават фискални бонове към фактурите. Не следвало да се интерпретира като относимо и обстоятелството, че липсвали указателни табели на пътя и необозначаването на самата сграда. Съществували редица системи за намирането на конкретен обект в съвременния свят. Избраният начин на рекламиране – чрез нискобуджетни кампании като електронни сайтове, също не съставлявало основание да се твърди, че собствениците не били заинтересовани от увеличаването на заетостта и за извода ,че обектът не е къща за гости. Липсата на стабилни приходи в кризисни години била достатъчна причина за свиване на разходите за реклама. Възражава, че декларирането на данни за нощувки следвало да се извърши от [община], а неплащането на туристически данък съставлявало нарушени ена ЗМДТ ,но не можело да доведе до извода, че обектът не се ползвал по предназначение. Неподновяването на на категоризацията на обекта за 2017г. се дължало на факта, че от 2017г. дружеството било обект на постоянни атаки от ФЗ, което демотивирало собствениците и пречело на дейността им, издадени били актове за 100% възстановяване на предоставеното безвъзмездно финансиране. С жалбата се възражава по непризнаването на всички разходи на основание чл.26, т.1 ЗКПО.

Пред съда жалбоподателят се представлява от адв. Д., който изцяло поддържа жалбата, а в ход по същество претендира и основателността ѝ, както и присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса. Ад. Д. заяви ,че не оспорва, че актовете на органите по приходите са подписани с квалифициран електронен подпис, счита спорът по делото за правен.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С., оспори жалбата изцяло ,като иска от съда да отхвърли същата, като претендира, че в решението на директора са изложени подробни съображения. Претендира присъждането на юриконсултско възнаграждение, направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което се претендира като разноски от жалбоподателя.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши служебно дължимата проверка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК на оспорения РА, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата

Жалбата до съда е подадена на дата 07.04.2021г. , като към тази дата директорът не се е произнесъл с решение по подадената жалба от дружеството на дата 31.12.2020г. Решение № 58612.04.2021г. е издадено при условията на чл.156, ал.6 ДОПК във връзка с постъпилата жалба до съда на основание чл.156, ал.5 ДОПК. Жалбата по административен ред директорът е приел за подадена в срок и редовна – стр.1 от решението.

Съдът като съобрази посочените данни, намира, че е спазен срокът по чл.14.56, ал.5 ДОПК относно срока за подаването на жалбата до съда срещу мълчаливо потвърдения РА – 30 дневен от изтичането на срока за произнасяне. В случая срокът по чл.155, ал.1 ДОПК е изтекъл на 08.03.2022г., като тридесетият ден е до 07.04.2021г. включително.

Процесното ревизионно производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221220002101-020- 001/10.04.2020 г.. издадени от Е. М. С. - началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за установяване на задълженията за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. и на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 01.11.2018 г. до 31.01.2020 г. ЗВР е изменена със заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221220002101-020-002/11.08.2020 г. и №Р-22221220002101- 020-003/10.09.2020 г., издадени също от Е. С.. За компетентността на органа възложил ревизията, по делото е представена Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директора на ТД на НАП С., с която на конкретно посочени органи по приходите, сред които и Е. С. (вписана по т.І.6), на основание чл.112, ал.2, т.1 са възложени функции на компетентен орган по възлагането на данъчни ревизии.

Извършването на ревизията е възложено на Р. З. – ръководител на ревизията и В. Т. – старши инспектор по приходите, които органи за установеното в хода на ревизията, са издали като електронен документ Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221220002101-092-001/16.11.2020 г., връчен на ревизираното лице на 16.11.2020 г. В срока по чл. 117 ал. 5 от ДОПК е направено възражение.

Процесният РА №Р-22221220002101-091 -001/14.12.2020 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и Р. Т. З.. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководи тел на ревизията. РА е връчен по електронен път на 14.12.2020 г.

ЗВР, РД и РА са издадени като електронни документи, подписани като такива от съответните органи по приходите, които документи са представени в съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната, съгласно чл. 184, ал. 1 ГПК, приложим субсидиарно на основание пар. 2 ДР ДОПК. В представените като такива документи РД и РА е удостоверено, че са издадени чрез ИС „Контрол“ като електронен документ, подписан с електронен подпис от посочените като техни издатели лица. На основание последната разпоредба, по делото са представени в писмен вид информация за срока на валидност на сертификатите за квалифициран електронен подпис (КЕП) на органите по приходите - л. 91 - 102 от делото, в това число на издателите на ЗВР. Съдът констатира, че актовете на органите по приходите,

в това число РД и РА, са подписани с КЕП в срока на валидност на сертификата за всеки орган. Жалбоподателят изрично заяви, че не оспорва издаването на тези актове като електронни документи.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените актове на органите по приходите - съответно по чл.113, ал.1 и чл.117, ал.1 ЗВР и РД. Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си.

При тези изводи, съдът намира, че РА е издаден при спазване на изискванията по чл.120, ал.1 ДОПК, в това число по т.8 от последната разпоредба във връзка с чл.119, ал.2 от същия кодекс, като въз основа на това формира извод, че е издаден от компетентни органи и в предвидената от закона форма, спазени са и изискванията за съдържание.

В хода на ревизионното производство доказателствата са събирани по предвидени в ДОПК способи. На основание чл.37, ал.3 ДОПК на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице от 08.05.2020г. и от 18.09.2020г., по които дружеството е представило документи на дата 26.05.2020г. и дата 28.09.2020г. На основание чл.45 ДОПК са извършени насрещни проверки на физически лица и дружества.

Предвид изложеното, РА е издаден от компетентен орган, в изискващите се форма и съдържание, при спазване на процесуалните правила относно събирането на доказателства и връчването на актовете на ревизираното лице, като на последното е предоставена възможност да представя доказателства и в пълнота да защити правата си.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното:

По предмета на правния спор

Жалбоподателят е оспорил РА изцяло, като с определение по делото от 28.07.2021г., по съображения от чл.156, ал.2 ДОПК за допустимостта на съдебното производство по жалбата срещу РА само в частта, в която РА не е отменен по административен ред, жалбата е приета за процесуално допустима в следните части

1) в която РА е изменен с решението на директора, а именно :

-установените по ЗКПО резултати за 2015 г. и за 2016 г. - декларирани данъчни загуби, в която част РА е изменен с решението,

-начислен ДДС поради непризнато право на данъчен кредит по конкретно посочени в акта фактури за данъчни периоди от м. 12.2018 г. от м. 03.2019 г., 04.2019 г. и от м. 06.2019 г. до м. 09.2019г., за главници и лихви, като за данъчните периоди м. 12.2018 г. от м. 03.2019 г., м. 06.2019 г., 07.2019г., м. 08.2019г. и м. 09.2019г. задълженията са изменени с решението на директора. Касае се за следните фактури, всички издадени от Л. България и с предмет на доставката газ пропан-бутан:

2. в която РА е потвърден с решението на директора, уточнено в писмо от 06.08.2021г., в частта за непризнат ДДС по фактури за закупени хранителни продукти: и за закупено гориво, обсъдени на стр. 12 от решението на директора:

- По фактурите за закупено гориво за МПС през м. 12.2018 г., м. 03.2019 г., м. 04.2019

г., м. 06.2019 г., м. 07.2019 г. и м. 09.2019 г., доколкото е констатирано че дружеството не притежава транспортни средства; Директорът е приел, че основателно с РА е отказано правото на основание чл. 70, ал.1, т.2 и т.5 ЗДДС ,като е изложил мотиви за вида на притежаваните от дружеството моторни превозни средства.

-По фактурите за закупени хранителни продукти през м. 12.2018 г., м. 03 и м. 04.2019 г., м. 08.2019 г. и м. 09.2019 г.

Преценка на съда по същество:

1) По отношение на оспорването на РА в частта за установени задължения за ДДС - както в потвърдената, така и в изменената част, касае само фактури с предмет хранителни стоки и закупено гориво, като основанията за това са следните .

1.1.По фактурите за закупено гориво ДДС не е признат, доколкото е констатирано, че дружеството не притежава транспортни средства; правото е отказано на основание чл. 70, ал.1, т.2 и т.5 ЗДДС ,като са изложени мотиви за притежаваните от управителя на дружеството леки автомобили.

1.2.По фактурите, за закупени хранителни продукти- доколкото няма доказателства, че същите са предоставяни на клиентите на къщата за гости и са потребявани и заплащани от тях; за м. 12.2018 г. къщата за гости не е била наета от външни лица т.е. не е имало на кой да се предостави закупената по фактурата храна; през м. 04.2019 г. къщата е била отдавана на О. Г. само за нощувка /ф№0.. 172/24.04.2019 г./ с оглед на което не е оправдано закупуването на храна. Отказано е право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, тъй като нямало безспорни доказателства, че същите са предоставяни на клиентите на къщата за гости. и са потребявани и заплащани от тях.

Касае се за непризнато право на данъчен кредит по фактури за гориво, издадени от Л. България, всички с предмет на доставката „газ пропан-бутан“ и следните:

№03630276438/20.11.2018г., с данъчна основа (ДО) 16,67лв. и ДДС 3,33лв.

№[ЕГН]/03.12.2018г., с ДО 16,65лв. и ДДС 3,33лв.

№[ЕГН]/26.12.2018 г. с ДО 16,29лв. и ДДС 3,26лв.

№[ЕГН]/13.02.2019 г. с ДО 16,67лв. и ДДС 3,33лв.

№[ЕГН]/12.12.2018 г. с ДО 16,67лв. и ДДС 3,33лв. ;

№[ЕГН]/25.01.2019г. с ДО 16,30лв. и ДДС 3,26лв.; №20630278208/14.01.2019 г. с ДО 16,28лв. и ДДС 3,25лв. ;

№[ЕИК]/26.03.2019 г. с ДО 16,65лв. и ДДС 3,33лв. г. ;

№16201188902/22.03.2019 г. с ДО 16,66лв. и ДДС 3,33лв. г. ;

№[ЕГН]/10.04.2019 г. с ДО 24,28лв. и ДДС 4,85лв. г. ;

№[ЕГН]/26.04.2019 г. с ДО 16,66лв. и ДДС 3,33лв. г. ;

№[ЕГН]/24.05.2019 г. с ДО 29,58лв. и ДДС 5,92лв. г. ;

№063028196/14.05.2019 г. с ДО 16,33лв. и ДДС 3,27лв. г. ;

№[ЕГН]/29.05.2019 г. с ДО 16,31лв. и ДДС 3,26лв. г. ;

№ [ЕГН]/02.07.2019 г. с ДО 16,32лв. и ДДС 3,26лв. г. ;

№[ЕГН]/06.09.2019 г. с ДО 15,91лв. и ДДС 3,183лв. г. ;

Останалите фактури са с предмет "хранителни продукти", от които 5 издадени от К. България - № [ЕГН]/14.12.2018 ДО 105,82 лв. и ДДС 21.16лв.

№[ЕГН]/2812.2018 ДО 121,24 лв. и ДДС 24.25 лв.

№[ЕГН]/26.04.2019 ДО 255,80 лв. и ДДС 51.16 лв.

№ [ЕГН]/16.08.2019г. с ДО 124,30лв. и ДДС 24,86 лв.

№[ЕГН]/20.09.2019г. с ДО 146,67 лв. и ДДС 29,33лв.

и една то Метро К. ЕНД К. №[ЕИК]/29.08.2019г. с ДО 195.80лв. и ДДС 39,16лв.

На първо място, що се касае до закупуваните за дейността на фирмата хранителни продукти, жалбоподателят в жалбата се твърди, че няма назначен персонал, тъй като в повечето случаи гостите ползвали доставена то тях самите храна, а не приготвена от собствениците в обекта. Следователно, доставката на храна за гости на „Валкирия“ е по изключение, освен това следва да се свърже с конкретна туристическа услуга, както е отбелязано от ответника в решението, доставките по фактурите от м.12.2018г. не са свързани с предоставени туристически услуги, тъй като в къщата не е имало посетители, а през м. 04.2019 г. е отдадена под наем на едно лице, което също логически изключва предоставянето на туристическа услуга, свързана освен с настаняване и с хранене, осигурено от туристическия оператор. Изключения, свързани с предоставянето на такава услуга, документирана, няма и за останалите месеци - 08 и 09.2019г. . Не може да се приеме ,че се касае за хранителни запаси, предвид заявеното от жалбоподателя, че доставката на хранителни продукти е изключение, поради което нямало персонал за приготвяне на храна.

Следователно, правилен е изводът, че жалбоподателят не доказва, че фактурите за хранителни продукти са свързани с дейността му - доставки на туристически услуги.

Също обоснован е изводът на органите по приходите ,че няма доказателства за ползването на горивото за дейността на дружеството. Следва да се отбележи, че ответникът е въвел и ново правно основание да не бъде признато правото на ДДС по тези фактури - по чл.70, ал.1, т.5 ЗДДС - стоките и услугите са предназначени за поддръжката , ремонта, подобрението и експлоатацията на мотоциклети и леки автомобили, пот.4 включително за резервни части, коплектовката, горивни и смазочни материали, съответно да не се признае данъчен разход. Също тъй като не се доказва, че доставките са свързани с икономическата дейност, е относимо и основанието по РА - чл.70, ал.1, т.2 ЗДДС стоките и услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Споделя се и довода на ревизиращите органи, че има разминаване в месеците, през които са отчетени приходи от нощувки на туристите в къщата с месеците, през които издадени фактурите за доставки на гориво.

Органите по приходите са посочили и действащият през 2015г. чл.204,т.3 ЗКПО с довода, че нямало доказателства за ползването на личен автомобил за управленска дейност, тъй като нямало деклариран данък на разходите по тази разпоредба. Твърденията на жалбоподателя, че разходите за доставките с предмет гориво са необходими за икономическата дейност на дружеството-жалбоподател, не намират потвърждение и не съответстват на данни за такава дейност.

2)По отношение на оспорването на РА в частта, в която са изменени декларираните от дружеството резултати за а 2015 г. и за 2016 г. - деклариран данъчни загуби, в която част РА е изменен с решението, се касае за следното:

- за 2015г. дружеството декларира данъчна загуба в размер на 3 851,42 лв.,

а съгласно решението, след изменение на РА, се определя данъчна загуба след преобразуване в размер на 3 668.12 лв., съответно корпоративен данък в размер на 0,00 лв., на основание непризнати за данъчни цели отчетени разходи за гориво в размер на 183,30лв., с която сума финансовият резултат е увеличен на основание чл.26, т.1 ЗКПО, съответно е намалена данъчната загуба. Касае се за отчетени като разходи за материали на стойност 183,30лв. - за заредено гориво, съгласно фактури от Лук ойл България, с предмет "газ пропан -бутан" и конкретно за следните:

№[ЕГН]/24.09.2015г., с данъчна основа (ДО) 8,34лв.

№063022971/30.09.2015г., с ДО 16,66лв.

№[ЕГН]/17.09.2015 г. с ДО 16,66лв.

№[ЕГН]/04.09.2015 г. с ДО 16,67лв.

№[ЕГН]/16.10.2015 г. с ДО 16,65лв.;

№[ЕГН]/11.11.2015г. с ДО 16,66лв.;

№[ЕГН]/23.11.2015 г. с ДО 16,66лв. ;

№[ЕГН]/27.11.2015 г. с ДО 16,67лв.

№[ЕГН]/07.12.2015 г. с ДО 16,68лв.

№[ЕГН]/18.12.2015 г. с ДО 8,31лв.

и една фактура с предмет автогаз, издадена от О. България- №[ЕГН]/04.12.2015г. с ДО 16,67лв.

-За 2016 г. дружеството декларира данъчна загуба в размер на 1 496,07 лв., а съгласно решението се определя данъчна загуба след преобразуване в размер на 924,76 лв., съответно корпоративен данък в размер на 0,00 лв.на основание непризнати за данъчни цели отчетени разходи за гориво в размер на 571,31лв., с която сума финансовият резултат е увеличен на основание чл.26, т.1 ЗКПО, съответно е намалена данъчната загуба.

Също се касае за отчетени като разходи за материали на стойност 183,30лв.

- за заредено гориво, съгласно фактури от Лук ойл България, с предмет "газ пропан -бутан" и конкретно за следните:

№06302359 95/31.01.2016г., с данъчна основа с данъчен кредит (ДО) 24,42лв.

№06302367 55/17.02.2016г., с ДО 16.29лв.

№0630237 015/24.02.2016г., с ДО 16.66лв.

№[ЕГН]/20.02.2016г., с ДО 16.66лв.

№[ЕГН]/14.04.2016г., с ДО 16.72лв.

№[ЕГН]/25.03.2016г., с ДО 16.28лв.

№[ЕГН]/01.03.2016г., с ДО 16.30лв.

№[ЕГН]/06,02,2016г., с ДО 16.28лв.

№[ЕГН]/26.01.2016г., с ДО 8.32лв.

№114122049/07.03.2016г., с ДО 16.65лв.

№114122049/07.03.2016г., с ДО 16.65лв.

№[ЕГН]/27.04.2016г., с ДО 16.28лв.
№[ЕГН]/05.05.2016г., с ДО 16.65лв.
№[ЕГН]/17.06.2016г., с ДО 16.67лв.
№[ЕГН]/10.06.2016г., с ДО 8.33лв.
№[ЕГН]/10.06.2016г., с ДО 16.67лв.
№[ЕГН]/12.05.2016г., с ДО 16.67лв.
№[ЕГН]/16.08.2016г., с ДО 16.32лв.
№[ЕГН]/25.08.2016г., с ДО 16.33лв.
№[ЕГН]/16.08.2016г., с ДО 8.32лв.
№[ЕГН]/09.07.2016г., с ДО 58.32лв.
№[ЕГН]/14.09.2016г., с ДО 27.25лв.
№[ЕГН]/20.09.2016г., с ДО 26.41лв.
№[ЕГН]/05.10.2016г., с ДО 16.66лв.
№[ЕГН]/14.10.2016г., с ДО 16.32лв.
№[ЕГН]/23.10.2016г., с ДО 16.00лв.
№[ЕГН]/31.10.2016г., с ДО 16.24лв.
№[ЕГН]/09.10.2016г., с ДО 16.00лв.
№[ЕГН]/11.11.2016г., с ДО 16.66лв.
№[ЕГН]/22.11.2016г., с ДО 16.33лв.
№[ЕГН]/19.11.2016г., с ДО 15.98лв.
№[ЕГН]/24.12.2016г., с ДО 15.98лв.
№[ЕГН]/09.12.2016г., с ДО 16.34лв

И за двете години е прието, че разходите не следва да се признаят за данъчни цели, тъй като не се доказва, че са във връзка с икономическата дейност. Изложени са доводи, че за упражняване на дейността е ползван личният автомобил на К. Т. И.. Договор за отдаването под наем на МПС от К. И. на [фирма] не е сключван. Не са попълвани и изготвяни пътни листове, пътни книжки и други транспортни документи. Липсват доказателства за вида и количеството на превозената стока, няма товарителници, обвързани с данни за заредено гориво, изминати километри и конкретна дестилация на превоза и счетоводно изписване на разход за гориво. При тези обстоятелства е прието, че разходите за експлоатация на собствените ППС на управителя не се отнасят за негови лични разходи.

Стойността на посочените фактури е намерила отражение в отчета за приходите и разходите и по сметка 601 "Разходи за материали". Дружеството не притежава собствени транспортни средства и през двете години нито впоследствие. Установено е и не се спори, че не са издавани пътни листове, пътни книжки или други транспортни документи за изразходване на горивото, нито могат да се свържат с данни за използването на горивото за конкретна икономическа дейност на дружеството.

При служебна справка в базата данни на НАП е установено, че само управителят на дружеството има собствени леки автомобили, които са негови лични и са регистрирани като пътнически автомобили.

Органите по приходите са изложили доводи, че няма данни същите да е възможно и да са използвани за превоз на товари - дограма, стъклопакети, врати и други, във връзка със строителни работи на къщата за гости. Органите по приходите са посочили и действащият през 2015г. чл.204,т.3 ЗКПО с довода, че нямало доказателства за ползването на личен автомобил за управленска дейност, тъй като нямало деклариран данък на разходите по тази разпоредба. Също при сравнение, за 2015г. нощувки на туристи са отчетени през м. май и юли, а зареденото гориво е през септември, ноември и декември. За 2016г., са отчетени приходи от нощувки през месеците април, май и юли, а зареденото гориво е целогодишно.

Съдът не може да направи друг извод, тъй като жалбоподателят нито ангажира доказателства, нито конкретни аргументи по въпроса за изразходването на горивото за икономическата дейност на дружеството. Закупените материали се отчитат като разходи за дейността, само доколкото съответстват на действително осъществена стопанска операция и свързана със икономическата дейност на стопанския субект.

На основание всичко изложено, правилен е изводът, че на основание чл.26, т.1 ЗКПО, съответно чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, не следва да бъде признат разхода и правото на приспадане на ДДС по процесните фактури за гориво и хранителни продукти, като с отчетените без основание разходи се намали декларираната финансова загуба за 2015г. и 2016 г. Законосъобразно е извършено увеличение на финансовия резултат на основание чл. 26, т.1 ЗКПО за 2015 и 2016г. общо в размер на 754,61лв., равностойни на отчетени разходи за гориво, които не се признават за данъчни цели, и законосъобразно не е признато право на приспадане на ДДС общо в размер на 56,55лв. общо по фактури за доставки на гориво през данъчни периоди през м.11и м.12.2018г. и м.01.,02,03,04, 05,07 и 09. 2019г. и за ДДС 189,92 лв. по фактури с предмет хранителни стоки през данъчни периоди м.12. 2018г. и м.04.08. и 09. 2019г. Предвид материалният интерес, решението на съда, на основание чл.160, ал.7 ДОПК не подлежи на обжалване.

Жалбата е изцяло неоснователна, като съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. Поради своевременно направено искане за присъждане на разноси, на основание чл. 161 , ал.1 ДОПК, съдът следва да присъди такива на ответника , съобразно материалния интерес, който следва да бъде в минимален размер от 300лв. - чл.8, ал.1, т.1 от наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], против Ревизионен акт № Р-22221220002101-091-001/14.12.2020г., издаден органи по приходите при ТД на НАП- С.: от Е. С. - възложил ревизията, и Р. З.- ръководител на ревизията, в частта, в която не е отменен с Решение № 586/12.04.2021г. от директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно

управление – С. на Националната агенция за приходите, а именно: за извършено увеличение на финансовия резултат на основание чл. 26, т.1 ЗКПО за 2015г. и 2016г. съответно със 183,30лв. и 571,31лв., равностойни на отчетени разходи за гориво, които не се признават за данъчни цели, и з не е признато право на приспадане на ДДС общо в размер на 56,55лв. по фактури за доставки на гориво през данъчни периоди през м.11и м.12.2018г. и м.01.,02,03,04, 05,07 и 09. 2019г. и ДДС 189,92 лв. по фактури с предмет хранителни стоки през данъчни периоди м.12. 2018г. и м.04.08. и 09. 2019г.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], да заплати по сметка на Националната агенция за приходите, чрез Централно управление – С., Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", сумата от 300(триста) лева за разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия